

Men graven...

av Micael Nilsson

Jag vaknade en morgon.
Bekymmer fanns i mängd.
Så grå och kall var världen,
men graven den var sprängd.

Jag vandrade om dagen
så rastlös och så trängd.
Så vilse i en snårskog,
men graven den var sprängd.

Jag tvivlade en afton,
och tron tycktes befängd.
Det skymde i mitt hjärta,
men graven den var sprängd.

Jag vakade i natten.
Oändlig var dess längd.
Så svart och kall var världen,
men graven den var sprängd.